

kindje jesus

Met heimwee denk ik terug aan vroegere jaren toen ik heiligen in steen gebeiteld zag, wat achteraf gezien meestal maar in plaaster bleek te zijn. Ze stonden meestal tegen een kerkpilaar of in een kapelletje langs een veldweg en streelden zacht een kinderhoofdje. Zij hadden volgens mij altijd iets zachtaardig in zich, veel meer dan de heiligen afgebeeld met een zwaard, kroon, lans, gedood dier of met een doorboorde borst.

Door omstandigheden van heel wat gebeurtenissen tijdens de jongste decennia zijn nu ook deze heiligen met zo'n kindje bij de hand – in mijn gedachten – van hun sokkel gevallen.

Ik weet, het is sterker dan mezelf. Ik probeer er mij tegen te verzetten en al die heiligen in hun waardigheid te laten pronken met hun heldendaden, maar dat lukt mij niet meer zo goed.

Bij één beeld in de kerk krijg ik dat onbehagelijke gevoel niet. Dat is bij een Mariabeeld, vooral als zij met het kindje Jezus in de arm, aan de borst of op de

schoot afgebeeld wordt. En het doet er zelfs niet toe hoe zij dat kindje Jezus draagt. Telkens opnieuw voel ik diep in mijn hart tederheid, liefde, verbondenheid, waakzaamheid, vertrouwen. Er komen geen negatieve gevoelens bij mij op. Integendeel, ik voel telkens het geluk van zo'n Mariabeeld afstralen en droom: gelukkig het kind dat door zo'n vrouw gedragen wordt. Wat er ooit met zo'n boreling gebeurt, het zal uiteindelijk helemaal goed komen. Dat geloof ik. Zelfs al moest dat kind een zwaar kruis worden opgelegd in zijn latere leven. Het komt ooit helemaal goed met dat kind als het zo gedragen wordt.

Daarom dat een Mariabeeld – zonder kind erbij – voor mij een beetje voelt als hier is de kunstenaar iets vergeten in beeld te brengen. Maria zonder kind lijkt iets te missen. Zo'n beeld boven deze wereld verheven, van de kinderen en de wereld weggijkende dame heeft enkel een blik op oneindig, een blik die vlucht, ver weg van oorlog of ellende richting een onbereikbare hemel. Zoals wij vroegen nogal eens hoorden: ver weg van dit tranendal.

Hoe fier moeten Maria én ook Jozef niet geweest zijn, op die eerste Lichtmis-dag toen zij hun eerstgeborene wilden laten showen tijdens hun allereerste babyborrel. *Wat een schoon kindje is dat. Kijk naar Hem en je zal de wereld anders zien, helder badend in het licht.*

Daarom gaan mensen met Lichtmis naar de grote tempel: daar hopen wij het verhaal van dat jonge paar met hun kindje te horen. Dat mogen meemaken, daar wordt ons hart blij van. Daar zal veel volk willen komen naar kijken en iedereen die maar een glimp van hun zoontje opvangt, zal met een glimlach op het gezicht huiswaarts keren.

Dat dit verhaal nog tot ons doordringt terwijl de tirannen der aarde ons gefocust proberen te houden op hun o zo levensbedreigende oorlogsstrategie is een wonder op zich. Dan wil ik even niet denken aan de plichtplegingen die bij zo'n feest hoorden of in de toekomst nog op ons af komen. Want dan

komen andere opdrachten om de hoek kijken: het kindje moet worden in boeken geregistreerd en binnen afzienbare tijd moeten misschien wel alle kinderen gechipt worden bij hun eerste registratie zodat Herodes te allen tijde slechts één muisklik verwijderd blijft van het aantal nog op te roepen soldaten die hij nog achter de hand houdt. Met dat doemdenken moet ik absoluut stoppen.

Op Lichtmis zal ik een lichtje aansteken bij het beeld van de Heilige Familie. Ook al zijn alle herders weer op zoek naar groene weiden en zijn de drie koningen al terug thuis om hun verdedigingsstrategieën verder op punt te stellen en is er geen engel meer te bespeuren in het hemelruim. Mijn kaarsje zal branden en kinderen zullen kinderliedjes zingen.

Heb jij zin om mee te zingen met Lichtmis? Zoek je nog naar woorden? Zit er misschien alleen maar ellende in je hoofd? Vind je niet direct een gedicht? Neem dan onderstaand lied van JAN VERSCHAEVE.

*Wanneer je mijn kind
doorheen de vliezen breekt
jouw eerste stappen zet
wees dan niet bang
wees dan niet bang
we zijn bij jou
wij zijn bij jou*

*wanneer je mijn kind
de oceaan verlaat
de eerste andere ziet
wees dan niet bang
wees dan niet bang
wij zijn bij jou
hij is bij jou*

Fijn feest van Lichtmis! D.H.

VIERINGEN
DON BOSCO BUIZINGEN
Zondag 29 januari
10.00 u. Viering

*wanneer je mijn kind
het felle licht ontwijkt
de eerste verte ziet
naar nieuwe warmte zoekt
jouw eigen grenzen voelt
wees dan niet bang
wees dan niet bang
wij zijn bij jou
wij zijn bij jou*

*nestel je hoofd
kruip nu maar rond
veilig in onze huid
en speel vrij jouw spel
het is hier jouw thuis
het is hier jouw thuis
dus leef je maar uit
dus leef je maar uit*

*maar zoek je eigen lied
want morgen zijn wij er niet
jij bent van ons
en toch niet van ons
je bent van Jou*